ویژه‌نمایشگاه مطبوعات
ویسیژه
بیمه‌ومسائل‌صنفی‌روزنامه‌نگاران

رسانه‌ها، مدافع حقوق بیمه‌شدگان

دکتر محمدعلی همتی، معاون درمان سازمان تامین اجتماعی، گفت: «در حال حاضر بحث ادغام مراکز درمانی سازمان تامین اجتماعی با مراکز درمانی دولتی منتفی شده است، به گونه‌ای که در وزارت بهداشت هم به این موضوع اقرار دارند.» همتی با حضور در غرفه رسانه‌های تامین اجتماعی در بیست‌ودومین نمایشگاه مطبوعات با اشاره به اینکه عملا مفهوم انتقال بیمارستان‌های ملکی منتفی شده است، گفت: «این قدم بزرگی است و نشان‌دهنده این است که دفاع سازمان موثر و کارآمد بوده است.» همتی افزود: «رسانه‌های جمعی که موقعیت را رصد کرده‌اند، این حمایت را داشته‌اند که طرح تجمیع برخلاف منافع بیمه‌شدگان اتفاق نیفتد و این موضوع درنتیجه تلاش همه فعالان عرصه تامین اجتماعی و نیز رسانه‌های فعال در این حوزه است.»

بررسی چالش‌ها و راهکارهای بیمه روزنامه‌نگاران در میزگردی با حضور سعید تقی‌پور، علی دهقان و رضا معینی

بیمه روزنامه‌نگاران حکایتی کهنه و ناتمام

● مسعود شاه‌حسینی ●
روزنامه‌نگار

سال‌هاست بر سخت و زیان‌آور بودن حرفه روزنامه‌نگاری تاکید می‌شود اما موضوع مهم‌تر این است که نه تنها چگونگی و فرآیند احراز شرایط سخت در برخی مشاغل این حرفه در هاله‌ای از چون‌وچراها قرار دارد بلکه گره بیمه تعداد زیادی از خبرنگاران، که یکی از صنفی‌ترین خواسته‌های آن‌ها در سال‌های گذشته بوده، هنوز باز نشده است. بسیاری از روزنامه‌نگاران با وجود سال‌ها سابقه فعالیت در تحریریه‌های مختلف روزنامه‌ها و سایت‌های خبری سوابق بیمه‌ای چندانی ندارند. از سوی دیگر کارفرماهای مطبوعاتی عملی نشدن حمایت‌های دولت، نداشتن بازدهی اقتصادی مطبوعات، کوتاهی عمر مطبوعات، کوتاهی دوره اشتغال خبرنگاران و تغییر محل کار متناوب از سوی آن‌ها را مهم‌ترین دلایل وضعیت فعلی بیمه خبرنگاران می‌دانند. اما در کنار همه این معضلات، گهگاه روزنه امیدی هم گشوده می‌شود. امضای تفاهم‌نامه میان سازمان تامین اجتماعی و معاونت مطبوعاتی وزارت ارشاد آخرین اقدامی بوده که به اتکای آن می‌توان امیدوار بود گامی در جهت حل مشکل بیمه خبرنگاران برداشته شود. تفاهم‌نامه‌ای که بر اساس آن کارگروهی مشترک میان این دو نهاد شکل گرفته و دبیرخانه‌ای دائمی، طرح‌ها و پیشنهادهای طرفین را برای طرح در این کارگروه پیگیری خواهد کرد. همچنین بر اساس این توافقنامه، مقرر شده با آموزش کارکنان سازمان تامین اجتماعی مسائل بیمه‌ای خبرنگاران تنها در دو شعبه در تهران متمرکز شود تا همکاران این سازمان به شیوه‌ای مناسب به امور بیمه‌ای خبرنگاران، مدیران مسئول و اصحاب رسانه رسیدگی کنند. با توجه به اهمیت این موضوع و لزوم بررسی آخرین تحولات مرتبط با بیمه خبرنگاران، آتیه‌نو در حاشیه بیست‌ودومین نمایشگاه مطبوعات در میزگردی با حضور جمعی از روزنامه‌نگاران و اصحاب رسانه به مشکلات موجود بر سر راه بیمه شدن خبرنگاران و راهکارهای حل آن پرداخت. میزگردی با عنوان «چالش‌ها و راهکارهای بیمه خبرنگاران» که با حضور سعید تقی‌پور، صاحب‌امتیاز روزنامه جهان اقتصاد، علی دهقان، سردبیر روزنامه وقایع اتفاقیه و رضا معینی، مدیرکل دفتر امور فرهنگی و اجتماعی کارفرمایان و سازمان‌های تامین اجتماعی، برگزار شد و در پایان آن هم تعدادی از روزنامه‌نگاران حاضر توانستند سوالات و مشکلات بیمه‌ای خود را با کارشناسان و مشاوران بیمه‌ای حاضر در غرفه رسانه‌های تامین اجتماعی در میان بگذارند.

■ **زمانی که صحبت از بیمه خبرنگاران می‌کنیم، اولین سوالی که به ذهن متبادر می‌شود این است که اساسا ما با چه مسئله‌ای روبه‌رو هستیم؟ قوانین بیمه‌ای تا حدودی روشن است و سازمان تامین اجتماعی هم سازوکار روشنی در مباحث بیمه‌ای دارد که تقریبا همه اصناف و مشاغل به آن پایبند هستند. یعنی کارگر و کارفرما رابطه مشخصی دارند و حق بیمه‌ها نیز بر اساس قوانین و دستورالعمل‌ها به سازمان بیمه‌گر پرداخت می‌شود. اما در مورد خبرنگاران و روزنامه‌نگاران وضعیت چگونه است و چرا سازوکارهای موجود نتوانسته‌اند موضوع بیمه این اقشار را حل کنند؟ پاشنه آشیل و یا مشکل اصلی در کجاست؟**

علی دهقان: این سوال سهل و ممتنع است. به این دلیل که پاسخ آن برای روزنامه‌نگاران تا حدود زیادی مشخص است اما راهکار رفع آن دشوار است. روزنامه‌نگاران ما از سال ۷۶ به بعد شکل جدیدی از روزنامه‌نگاری حرفه‌ای را تجربه کردند و فرآیندهای نوینی را در اجرای کار روزنامه‌نگاری تجربه کردند اما مشکلات زیادی هم داشته‌اند. بخشی از این مشکلات در عین اینکه پیش‌پاافتاده بوده‌اند، آزاردهنده هم بوده‌اند و به‌تدریج مشکل‌زا شده‌اند. امروز به‌راحتی می‌توان گفت وقتی صحبت از بیمه روزنامه‌نگاران می‌شود، بیراه نیست اگر بگوییم سخن از یک زخم صنفی و آزار روحی است. ما در دنیایی زندگی می‌کنیم که بسیاری از مسائل حل‌شده محسوب می‌شوند و حتی کشورهایی که دست‌بالایی در توسعه ندارند و رشد و پیشرفت آنچنانی را تجربه نکرده‌اند، موضوعاتی مانند بیمه و خدمات و همیاری‌های انسانی را حل کرده‌اند. من از قلب تحریریه با شما سخن می‌گویم. خیلی دردناک است که برخورداری از بیمه‌ای که تضمین‌کننده آینده باشد، به دغدغه و نگرانی اصلی بسیاری از روزنامه‌نگاران تبدیل شده است. بیمه از حقوق اولیه و اساسی روزنامه‌نگاران است اما در اینجا آدم احساس می‌کند که این حق اولیه تامین نمی‌شود. در کشورهای دیگر چه توسعه‌یافته و چه درحال توسعه اگر بشنوند روزنامه‌نگاری به خاطر نداشتن بیمه دچار آسیب‌های روحی شده، شاید بخندند و تعجب کنند. قصد من احساسی کردن موضوع نیست، اما روزنامه‌نگارانی داریم که با ۲۰ سال سابقه کار تنها ۵ سال بیمه دارند. روزنامه‌نگار ما به‌سادگی هر چه تمام‌تر در موسسات و بنگاه‌های مطبوعاتی مشغول به کار می‌شود و تصور می‌کند تحت پوشش بیمه قرار دارد اما بعد از سال‌ها کار متوجه می‌شود این‌طور نبوده و این حق صنفی از او سلب شده است. یعنی ما در ساده‌ترین قراردادهای انسانی میان خودمان هم دچار مشکل هستیم. فکر می‌کنم بیمه کف یک اتفاق انسانی است. به عبارت دیگر در چارچوب و جغرافیایی که ما ترسیم می‌کنیم، برای کشوری که شرایط و وضعیت‌های مختلفی را تجربه کرده، از پس دشواری‌های بزرگ کمر راست کرده و حالا به یک مدعی تبدیل شده، بیمه می‌تواند یک مختصات ساده باشد. امروز زخمی انسانی چهره روزنامه‌نگاری ایران را خراشیده که ساده‌ترین بخش آن بیمه است.

■ **از دیدگاه کارفرمایان و به‌ویژه اقتصاد رسانه نیز می‌توان به موضوع ورود پیدا کرد. مخرج مشترک همه بحث‌ها در مورد بیمه خبرنگاران بحث اقتصاد رسانه است. اینکه چرخ رسانه اعم از روزنامه یا هفته‌نامه و... نمی‌چرخد و باید یک‌سری از هزینه‌ها را کم کرد. متاسفانه یکی از دم‌دست‌ترین هزینه‌ها که برخی کارفرمایان می‌شناسند، موضوع بیمه است. آقای تقی‌پور نظر شما چیست؟ کمی هم در مورد تفاهم‌نامه اخیر همکاری میان سازمان تامین اجتماعی و وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی توضیح دهید.**

سعید تقی‌پور: اجازه دهید کمی به عقب برگردیم. خوشبختانه من در متن تمام بحث‌هایی که راجع به بیمه خبرنگاران در سال‌های اخیر مطرح شده بوده‌ام. در آن ایام که روزنامه‌نگاری به‌عنوان شغل سخت و زیان‌آور شناخته شد، مدیرکل مطبوعات داخلی بودم. ما وظیفه داشتیم عنوان‌های شغلی مشمول این قانون را تعریف کنیم. امروز نیز وزارت ارشاد کارگروه ویژه‌ای به نام «کارگروه توسعه مطبوعات» دارد که ۱۰ نفر از ۱۲ عضو آن از نشریات غیردولتی هستند. این کارگروه اختیارات و تاثیراتی بر معاونت مطبوعاتی این وزارتخانه و کارکردهای آن دارد. مسئله‌ای که در مناسبات کار کشورمان با آن روبه‌رو هستیم تنها منحصر به روزنامه‌ها و بنگاه‌های مطبوعاتی نیست. یعنی در برخی شغل‌ها و حرفه‌ها این احتمال وجود دارد که کارفرما از زیر بار تعهدات خود شانه خالی کند و کارگران خود را بیمه نکنند. وقتی علت را می‌پرسیم همگی متفق‌القول مشکلات اقتصادی کارگاه یا بنگاه را پیش می‌کشند. کارفرمای مطبوعاتی نیز همین‌گونه است. این برخوردها نشان از ضعف فرهنگ بیمه‌ای دارد. به این معنا که برخی مردم از تامین اجتماعی، که پدیده‌ای مدرن است و از زمان دکتر مصدق بنیان‌گذاری شده، گریز دارند. متاسفانه روزبه‌روز هم این فرهنگ غلط، که عبارت است از ترجیح منافع شخصی به حق‌وحقوق دیگران، گسترش بیشتری پیدا می‌کند. اما زمانی که در مورد روزنامه‌ها صحبت می‌کنیم، مسائلی مضاعف می‌شود. می‌خواهم توجه شما را به آن قسمت مضاعف جلب کنم. هر بنگاه دیگری وقتی دایر می‌شود ریسک‌هایی دارد که بر سر رفع و یا کاهش آن‌ها چانه‌زنی می‌کند. اما بنگاه مطبوعاتی چگونه می‌تواند سودآوری خود را بالا ببرد تا مسئله کمتری داشته باشد و بهانه از کارفرما یا صاحب‌امتیاز گرفته شود که روزنامه‌نگار خود را بیمه نکند. یعنی در تاسیس یک بنگاه مطبوعاتی چشم‌انداز ما باید به آینده باشد. روزنامه‌هایی داریم که بعد از انتشار اولین شماره خود با تصمیمات مدیرمسئول و صاحب‌امتیاز تعطیل می‌شوند. یعنی آینده مبهمی که پیش روی صاحبان بنگاه مطبوعاتی وجود دارد باعث می‌شود زحماتی که برای راه‌اندازی یک نشریه موفق کشیده شده نقش بر آب شود و کارفرما به این دلیل نمی‌تواند مشاور حقوقی، سازمان اداری و مدیر منابع انسانی و... ایجاد کند که قدرت و امکان چانه‌زنی ندارد. بااین‌حال اگر موسسه و بنگاه مطبوعاتی نسبت به ثبات و گردش مالی خود اطمینان داشته باشد، به طور قطع از نیروهای خود حمایت می‌کند و حق بیمه آن‌ها را می‌پردازد و متقابلا روزنامه و نشریه او هم روزبه‌روز قوی‌تر می‌شود و در برابر تنش‌ها و بی‌ثباتی‌ها مقاومت می‌کند. موسسات مطبوعاتی بخش خصوصی فاقد این قدرت و توان هستند و طبیعتا در نبود چشم‌اندازی روشن نمی‌توانند ساختار و چارت تشکیلاتی و اداری ایجاد کنند و متناسب با آن حق‌وحقوق نیروهای خود را پرداخت کنند. ادامه حیات و سودآوری بنگاه رسانه‌ای نیز مانند سایر کارگاه‌ها و بنگاه‌هاست و حتی می‌توان گفت مهیا نبودن شرایط و الزامات بر این بنگاه‌ها اثرگذارتر است. ممکن است بنگاه‌های دیگر کاری خلاف قاعده انجام دهند و به رکود و یا تعطیلی کشیده شوند اما فراموش نکنیم که در بنگاه‌های مطبوعاتی بخش زیادی از عوامل و مولفه‌های دخیل و ریسک‌های اثرگذار در استمرار فعالیت از کنترل آن‌ها خارج است و باعث شده بنیه اقتصادی روزنامه‌ها و نشریات ما از بنگاه‌های تولیدی و یا خدماتی و صنعتی ضعیف‌تر باشد. بنابراین لازم است انتظار مدیریت از بنگاه رسانه‌ای قدری پایین‌تر بیاید. با این حال بخش زیادی از مشکلات خبرنگاران و مدیران بنگاه رسانه‌ای با سازمان تامین اجتماعی به عدم اشراف کافی به قوانین و مقررات برمی‌گردد. زمانی که ما پیش‌نویس تفاهم‌نامه همکاری وزارت ارشاد و سازمان تامین اجتماعی را می‌نوشتیم، محوری‌ترین نکته‌ای که در تفاهم‌نامه گنجاندیم این بود که هرسال در دو نوبت برای مدیران مالی یا مدیران منابع انسانی نشریات سمینار برگزار کنیم و آخرین قوانین و مقررات و دستورالعمل‌های تامین اجتماعی را برای آن‌ها شرح دهیم. به طور مثال مدیران بنگاه می‌گویند ساعات کار بنگاه من بعدازظهر است اما بازرس تامین اجتماعی صبح‌ها مراجعه می‌کند و وقتی می‌بیند نیروها در بنگاه حضور ندارند، در گزارش خود بنگاه را نیمه‌تعطیل اعلام می‌کند. در حالی که مدیر بنگاه موظف است ساعات کاری بنگاه خود را کتبا به شعب تامین اجتماعی اعلام کند.

■ **آقای دهقان مشکلات اقتصادی و چالش‌های کارفرمایان و صاحبان بنگاه‌ها و موسسات مطبوعاتی را مطرح کردند. اما آیا این مشکلات توجیه مناسبی در عدم برخورداری خبرنگاران و روزنامه‌نگاران شاغل در آن موسسه و بنگاه از حق‌وحقوق بیمه‌ای خود است؟ اصولا رابطه کارگر و کارفرما در صنف مطبوعات به چه نحو تعریف شده که ما حجم زیادی فرار بیمه‌ای در کشور داریم اما طرف کارگری رابطه که همان روزنامه‌نگار و خبرنگار است معمولا اعتراضی نمی‌کند؟**

علی دهقان: کارفرمایان در تمام حوزه‌ها چنین بحث‌هایی را مطرح می‌کنند. فکر می‌کنم کارفرمایان کارگاه‌های صنعتی بیش از سایر گروه‌ها با این مشکلات دست‌وپنجه نرم می‌کنند. اما در صنف روزنامه‌نگاران من چندان این گونه توجیهات را قبول ندارم. چون تجربه ثابت کرده بسیاری از کارفرمایان ما به روزنامه به شکل یک بنگاه اقتصادی نگاه می‌کنند که در حاشیه آن کار مطبوعاتی هم انجام می‌دهند. کارفرمایی داشته‌ایم که وقتی از او پرسیدم چرا نیروهای خود را بیمه نمی‌کنی در جواب می‌گوید مگر من مسئول سرماخوردگی نیروها هستم؟ همان کارفرما همزمان که از زیر بار پرداخت حقوق نیروهای تحریریه و حق‌بیمه در می‌رود، فعالیت‌های اقتصادی زیادی انجام داده است. بسیاری از کارفرمایانی که در حوزه مطبوعات فعالیت می‌کند، یارانه کاغذ دریافت می‌کنند و باید این توانایی را به‌عنوان کارفرمای فرهنگی داشته باشند که یک بسیج اجتماعی حداقل در صنف خود ایجاد کنند که به اقتصاد نشر یاری رساند. کارفرمایی که بنگاه رسانه را به دکانی برای امتیاز گرفتن از سایر فعالیت‌های اقتصادی خود تبدیل می‌کند به طور حتم از این حربه که وضع اقتصادی‌اش ضعیف است به‌راحتی استفاده می‌کند. رسانه‌ای که ضعیف است در نهایت پس از چند ماه انتشار خود را

دکتر سیدرضا صالحی‌امیری، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی:

تلاش دولت برای تصویب سازمان نظام رسانه‌ای

اختتامیه بیست‌ودومین دوره نمایشگاه مطبوعات کشور با حضور دکتر سیدرضا صالحی‌امیری وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، دکتر محمد نهاوندیان رئیس دفتر رئیس جمهور، دکتر حسین انتظامی معاون مطبوعاتی وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، دکتر غلامعلی حدادعادل رئیس فرهنگستان زبان و ادبیات فارسی و جمع کثیری از مدیران مسئول و خبرنگاران برگزار شد. صالحی‌امیری، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، در حاشیه مراسم اختتامیه بیست‌ودومین نمایشگاه مطبوعات از تلاش دولت برای به تصویب رساندن سازمان نظام رسانه‌ای تا تابستان سال آینده خبر داد. به گزارش خبرآنلاین، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی در حاشیه اختتامیه با تاکید بر اینکه ایجاد سازمان نظام رسانه‌ای در دستور کار دولت قرار دارد، تاکید کرد: «در این خصوص رسانه‌ها از جمله صداوسیما، مطبوعات، خبرگزاری‌ها، سایت‌ها و همه شبکه‌های اجتماعی باید بر این باور داشته باشند که برای تداوم حیات اجتماعی، سیاسی، فرهنگی جامعه به دو اصل قانون‌مداری و اخلاق‌مداری پایبند باشند و این ممکن نیست مگر اینکه به مبانی دینی، شرعی و اعتقادی خود پایبند باشیم که هرگونه اقدام و اطلاع‌رسانی باید مبتنی بر آگاهی و دانش مردم و همچنین مبتنی بر شفافیت و صداقت باشد.» صالحی‌امیری در بخش دیگری از گفت‌وگوی خود با خبرنگاران درباره وظایف وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی اظهار کرد: «وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی همزمان دو وظیفه را دنبال می‌کند؛ یکی پاسداری از آزادی فکر، قلم و بیان و دیگری حمایت از اصحاب مطبوعات که خوشبختانه قدم‌های جدی را در سه سال گذشته برداشته‌ایم. در این راستا در همین هفته‌های اخیر بنا به دستور ریاست‌جمهور بنده موظف شدم برای پیگیری با اصحاب رسانه و مطبوعات نشستی داشته باشم. در سازمان برنامه‌وبودجه، جناب آقای دکتر نوبخت خوشبختانه بر اثر دستور رئیس‌جمهور اولین اقدام را برای پرداخت یارانه‌های مطبوعات انجام دادند.»

■ **دکتر حسین انتظامی: نمایشگاه به صنوف واگذار می‌شود**

حسین انتظامی، معاون مطبوعاتی وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، گفت: «اینکه نمایشگاه با حضور رئیس‌جمهور شروع شد و با حضور رئیس دفتر رئیس‌جمهور پایان می‌یابد نشان‌دهنده توجه ویژه دولت به رسانه‌هاست.» او با اشاره به اینکه نمایشگاه بیست‌ودوم در سطح و اندازه و شان رسانه‌ها برگزار شد، توضیح داد: «این تایید رویکرد عمومی دولت است که هر قدر کارها به صنوف واگذار شود، بانشاط‌تر و موفق‌تر است. دولت در سه سال گذشته به نفع صنوف عقب‌نشینی کرده و یکی از جلوه‌هایش همین نمایشگاه مطبوعات است. در سال بعد، حتی این پوسته ظاهری که مسائل ریاست و اجرایی بیرونی نمایشگاه است به صنوف واگذار می‌شود و کارها صد در صد به دست آن‌ها خواهد بود.» معاون مطبوعاتی وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی با اشاره به سیاست‌های دولت در عقب‌نشینی به نفع صنوف گفت: «در سه سال اخیر هیچ مجوز رسانه‌ای برای دولت و بخش‌های عمومی صادر نشده تا امکان حضور پرنشاط بخش خصوصی فراهم شود. شفافیت که شعار نمایشگاه است مسیر و رویکرد جدی ما در سه سال گذشته بود. قانون انتشار و دسترسی به اطلاعات در حال اجرا شدن است و تمام فعالیت‌های این مدت را شاهد بودید با ضریبی از شفافیت بوده و شفافیت اصولا کمک می‌کند هزینه‌های نظارت کاهش

این شغل ماست!

● علی کدخدازاده ●
روزنامه‌نگار

زندگی مثل جدول کلمات متقاطع است. هر روزنامه‌نگار و روزنامه‌خوانی یک‌بار هم که شده چنین جدول‌هایی را دیده و یا حل کرده است. حل کردن جدول منطق خاص خودش را دارد. وقتی جواب یک سوال کلمه‌ای چهارحرفی است تنها همان کلمه را باید یافت و در جای خالی‌اش قرار داد. نمی‌توان یک کلمه کوتاه‌تر، بلندتر و یا متفاوت دیگر را جایگزین آن کرد. چراکه جواب بقیه سوالات و درنهایت حل جدول به بن‌بست می‌خورد. منطق زندگی هم همین است. باید هرچیزی را عینا در جای خودش قرار داد تا چرخ آن بچرخد و به پیش برود. وقتی هم صحبت از حرفه روزنامه‌نگاری می‌شود ابتدابه‌ساکن باید به آن به چشم یک حرفه نگریست. با همه دغدغه‌ها و اقتضائاتی که هر حرفه دیگری دارد. شما کاری انجام می‌دهید و به‌عنوان کننده کار باید دستمزد بگیرید و مزایای شغلی داشته باشید. بیمه خبرنگاری هم بخشی از این مزایاست که اتفاقا از نظر قانون کار و قانون تامین اجتماعی یک حق و مزیت اجباری است. یعنی وقتی حرفه شما روزنامه‌نگاری است علاوه بر حقوق و دستمزد و سایر مزایا، قانون تصریح می‌کند که باید بیمه هم داشته باشید. اما اینکه چرا بخش زیادی از جامعه روزنامه‌نگاری ما در حال حاضر از این حق محروم هستند دلایل مختلفی دارد. یکی از مهم‌ترین آن‌ها برخی خصوصیاتی است که در ذات و ماهیت این حرفه نهفته است. بسیاری از روزنامه‌نگاران دیده شدن نتیجه کارشان را هم‌معنا با دیده شدن همه جنبه‌های آن می‌دانند. یعنی روزنامه‌نگاران ما فکر می‌کنند همین که کارشان منتشر می‌شود و توسط مخاطبان خوانده و یا حتی بازنشر می‌شود دیگر جای نگرانی برای زندگی حرفه‌ای‌شان وجود ندارد. اما دیده شدن همیشه به معنای حل شدن و درک شدن دغدغه‌های صنفی و معیشتی نیست. روزنامه‌نگاران زیادی را می‌توان مثال زد که سال‌ها در تراز اول روزنامه‌نگاری کشور کارشان دیده شده اما همین که چندصباحی دست به قلم نبرده‌اند متوجه شده‌اند که دغدغه‌هایشان دیده نمی‌شود. دغدغه‌هایی که از ابتدا کسی به فکر آن‌ها نبوده است. بنابراین گام اول برای حل چنین مشکلی این است که به‌عنوان صاحب یک حرفه به فکر دغدغه‌های مرتبط با زندگی‌مان باشیم. بیمه چیزی جز آتیه زندگی نیست. برای آتیه نمی‌توان در آینده تصمیم‌گیری کرد بلکه باید امروز و در ابتدای هر حرفه و هر شروعی به آن اندیشید. از این‌رو آگاه بودن به حقوق، مقررات و مطالبات صنفی به‌ویژه حقوق بیمه‌ای باید بخشی از دانسته‌های هر روزنامه‌نگاری باشد. روزنامه‌نگارانی که طلایه‌دار آگاهی‌بخشی به عموم هستند نمی‌توانند این آگاهی را از خود دریغ کنند.

نکته مهم دیگر که از سمت خود روزنامه‌نگاران باید به آن توجه شود اولویت دادن به دغدغه‌ها و حقوق صنفی است. هنوز هم بسیاری از روزنامه‌نگاران چنین می‌اندیشند که توجه کردن و یا پیگیری دغدغه‌های معیشتی در حد و شان آن‌ها نیست و با روح تعالی‌جوی حرفه آن‌ها در تضاد است. یعنی تصور روزنامه‌نگار این است که اگر برای بیمه یا مطالبات مالی خود وقت بگذارد کاری دون شان خود و حرفه‌اش انجام داده است. حتی این روزها که صحبت از تشکیل انجمن صنفی روزنامه‌نگاران تهران است، در همین گام‌های ابتدایی که صحبت از حقوق و اولویت‌های معیشتی روزنامه‌نگاران می‌شود، عده‌ای ما را متهم می‌کنند که از مسائل مهم‌تر غافل شده‌ایم و به غم نان چسبیده‌ایم. باید چنین تفکری را به‌ویژه وقتی صحبت از کارکردهای یک نهاد صنفی می‌شود اصلاح کرد. چراکه اولین و مهم‌ترین رسالت نهادهای صنفی احقاق همین حقوق است. چه کاری مهم‌تر از پیگیری بیمه خبرنگارانی که با وجود سال‌ها کار حرفه‌ای سوابق بیمه‌ای آن‌ها به دو سال هم نمی‌رسد؟ از این‌رو اگر بخواهیم نقدی به خودمان داشته باشیم و در کنار این نقد مطالبات صنفی‌مان را از مراجع و افرادی که در برابر آن مسئول هستند پیگیری کنیم، باید بگوییم آگاهی به حقوق و توجه به کارکردها و ظرفیت‌های نهادهای صنفی برای احقاق این حقوق اولین گامی است که باید از سوی جامعه روزنامه‌نگاری کشور برداشته شود.